

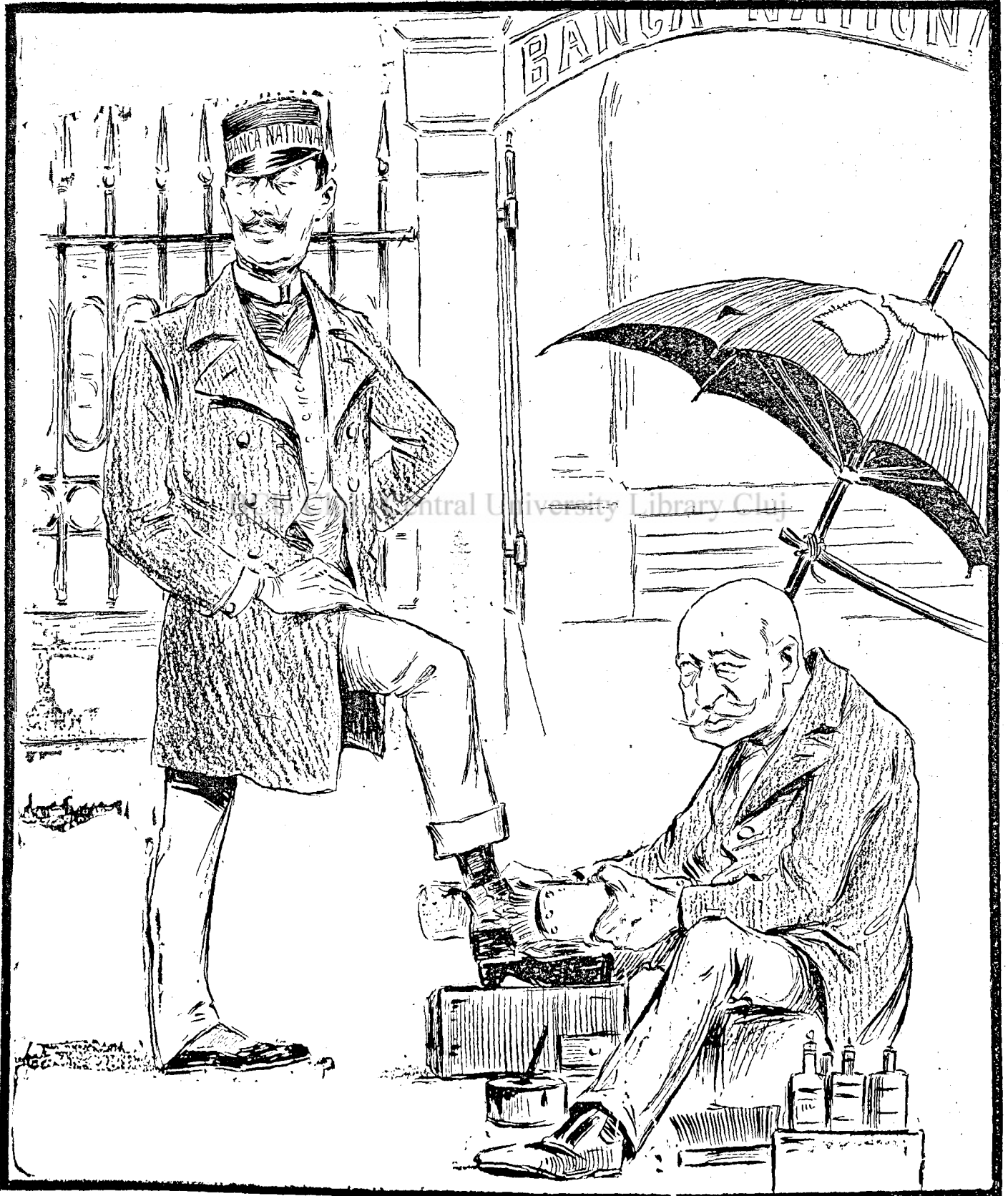
MOFTUL ROMAN

No. 9. — DUMINICĂ, 27 MAIU 1904.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. I. CARAGIALE

Odinioară, o mână spăla pe alta;

azi, amândouă șterg ghetele.

LIGA

„Moftul Român“ vrea și trebuie să fie cronica vremii în care i-e dat să trăiască, sub soarele todeauna vesel al acestei adesea măhnite patrii. Istoricul viitor, voind să aștearnă povestirea interesantei noastre vremi, nu va trebui, credem, să nesocotească nota noastră, dacă va dori, în folosul lumii lui, să dea acordul exact al împrejurărilor lumii noastre românești.

— A! dar ce 'i asta? iată că „Moftul Român“ își permite să ia un ton grav!

— Ei! și de ce nu, domnule cititor?... De ce, odată, la o ocazie mare, „Moftul Român“ să nu 'și permită și el un ton grav, când atâția confrăți grași, foarte adesea în cele mai măruntă ocazii, își aleg de preferință tonul caraghioz?

Da... Luăm tonul grav, firește, fiindcă voim să vorbim de un lucru sacru, la care trebuie să se 'nchine orice român— de „Liga pentru Unitatea culturală a tuturilor Românilor“.

Știm că s'aun găsit pe ici pe colo pesimiști și sceptici — pădure fără uscătură, nu se poate — cari au zimbit malițios când, acum câțiva ani, națiunea noastră, toată românească, străfulgerată de unul și acelaș fior, a înființat Liga.. Ridicați din umeri la orice manifestare—și trebuiau să ridice foarte des; pufneau înfundat în fața celui entusiasm grandios; de câte ori le arătai pornirea aceea generoasă a unui neam întreg, acel uragan de patriotism și românism, își răspundeau ca niște cobe: urma alege!

A! n'am să uit vreodată ce mi-a fost dat să văd!

Era în primele zile ale înființării acestei sacre instituții naționale — o zi strălucitoare. Orașul scilicet adornat cu flori, ramuri și colorile noastre. Un popor întreg în veșminte de sârbătoare. Clopotele sfinte umpleau largul cu glasurile lor evlavioase. Sus, albastrul topit în lumina soarelui; jos, pădurii imense de tricoloruri, fălăind mândre la bătaia vântului, d'asupra unui vast ocean de capete omanești. Un popor întreg, vrăjtit de atâta frumusețe din afară și de atâta avânt din sufletu 'i, avea de-odată una și aceeași halucinație: năluca lui Traian!.. Iată 'l! vine călcând rar cu mândria romană, cu fruntea 'i și privirea maestoașă peste capetele tuturilor! iată 'l vine să cheme la triumfuri noue pe acești coloni ai lui, părăsiți de-atâta vreme mizeriei seculare!.. Și poporul românesc plângea de bucurie.

Priveam și eu, uimit ca tot poporul, magia năluca imperială și tremuram în fața acelei sublime priveliști, când simții că mă bate cineva pe umăr. Măntorse!.. Era una din acele cobe... Rinzind, îndrăzni să 'mi propue o prinsoare, — că „în vreme relativ scurtă, Liga are să iasă un moft ca toate mofturile!“

A! ticălosul!

Am făcut rău, știu, să accept prinsoarea lui infamă; trebuia să 'l desprivesc, să nu stau un minut la vorbă cu un copil atât de pervers al patriei mele. Un astfel de rătăcitor este, în orice caz și din orice parte, o împietat. Dar m'am gândit că poate a mai rămas sub conușa sufletului lui o scintee ascunsă: atunci când eu voi căștiga rătăcitorul, voi scormoni conușa, și scinteeea aceea captivă, pălpând iar liberă, îi va renălăcări credința.

A! am făcut rău!

Știi până unde mergo acum omul meu cu infamia? — nu 'și poate închipui o minto sâncătoasă: protinde pur și simplu că, în urma congresului Ligii, a câștigat definitiv prinsoarea.

Si se apucă a'mi argumenta.

— Bine, ticălosulo, îi zice, o instituție în-

temeiată pe dragostea și jertfele unui popor mare, o instituție menită să cultive și să apropie din ce în ce idealul unui neam mândru, de atâtea veacuri călcat, ofensat și umilit — poate fi profanată? Cum îndrăznești? O instituție care a răspândit atâtea cultură națională în toate unghiurile locuite de ai noștri, a susținut atâți misionari ai sfintei idei, atâtea școli și atâtea biserici, învățând în mâinile ei sute de mii de lei, peste milion, poate, — cum îndrăznești să susții că a eșit un moft ca toate mofturile, numai și numai fiindcă la Congres nu s'aun adunat nici atâția membri cât să poată face o partidă completă de popici, și fiindcă nu se potrivește în oastife o mizerabilă sumă de câteva mii de lei, nici măcar o sută!?

Cu cea mai grețoasă nerușinare, omul meu mi-a răspuns:

— Toate bune cum le spu d-ta; dar eu știu că am câștigat rătăcitorul... Nu 'mi dai hanii?

— Nu 'ți dai, cobe!.. Ești afară!

Nu mai puteam suporta prezența unui așa ticălos!

CARAGIALE

Sportman

Nea Niță auzise

de cursele de cai,

Ce țin în primăvară

mai toată luna Maiu,

Șapoi mai sunt odată

pe toamnă prin octombrie,

„Când se culege via“,

i-a spus cumetru'l Dobre.

Și i-a mai zis cumetru'l:

„Nea Niță, să m'ngropi

Dacă nu vii la curse.

E lume, dame, popi,

E regele, regina, armată,

îmbulzeală,

Și de te ții de ele,

e rost de procopseală.

Te'mbraci frumos cu haine

și pălărie nouă,

Îți ești la drum umbrela,

căci poate să te plouă,

Din colț la Bizdadeaua,

la doue, ieși tramearul,

Cinzei de bani e taxa,

— te duce ca birjarul —

Ajungî apoi acolo,

te ții de lumea toată,

Plătești un leu intrarea,

te trece printr'o roată,

Și iacă-te la curse.

De vrei bine să 'ți meargă,

Îi cumperi și programul,

să știi ce cai alegă.

Iar de m'ntrebi pe mine...

pe cinsto să mă crezi,

Marghiloman câștigă

mai des, să 'l pariezi.

De nu îți ese calul,

atuncea perzi doi lei;

Iar de câștigi, se'ntemplă

o sută chiar să ieși!“

Tot ce i-a spus cumetru'l,

Nea Niță ținu minte.

Duminica trecută,

gătit cu noui veșminte,

La braț cu coana Veta,

intra la Ipodrom,

Și cumpărând programul

fu foarte galantom.

Își puse ochelarii

și 'l luă la cercetare:

Sans Gène, Syr-Walter, Argeș,

pe care să pun oare?

— De mă întrebi pe mine,

îi zise coana Veta

Am mare presințire,

să pui pe *Bicicleta*.

— Ce tot vorbești, femeel!

ascultă-mă ce 'ți spui:

Marghiloman câștigă,

mă duc pe el să pui!

Prin picul gros de lume,

răsbind cu multă trudă,

Ajunge la gheretă

și degetul și 'l udă,

Îi șterge-apoi pe haină

spre amplotiat l-întinde:

De vrei să faci prinsoare,

cu mine hai te prinde:

Marghiloman câștigă!

— eu n'o ascult pe Veta,

Că de un ceas îndrugă

că ese *Bicicleta* —

De-oii perde, nu-i nimica,

doi frânceuleți imi ieși,

Iar de câștig, atuncea

să 'mi dai suta de lei!

CAIR.

CONCURS LITERAR

Toate au început să meargă bine în țara noastră, așa că e natural să ne gândim și la progresul literaturii române și al literaturii... aici nu putem pune epitetul român, fiindcă se poate să nu se prea potrivească.

Și ne gândeam noi, ca orice suflete doritoare de a vedea crescând și înflorind literatura românească, nu ca o biată tufă de spanac, nu!.. dorim să crească și înflorască admirabil ca o roză! Inșă, tocmai când ne gândeam să găsim și mijlocul eficace pentru realizarea viselor noastre mărețe, iată că excelentul nostru amic d. C. Rădulescu-Motru publică în *Noua Revistă Română* un mijloc minunat pentru desvoltarea literaturii române.

Să vedem, însă, dacă ideea dlui Motru nu poate fi completată cu vreun sfat practic pentru talentele în primăvara lor, cari vor concura. Un sfat nici-odată nu strică, și mai ales dacă *Moftul Român* își bate capul ca să dea un sfat, se știe de mai înainte că sfatul merită și el un premiu din partea dlui director-șef al *Nouei Reviste Române*.

Incepem.

Pentru ce și-a publicat concursul d. Motru? Pentru motivul foarte laudabil că în clasa de producători în versuri și proză, — producători în primăvara talentului și în toamna victoriei adesea, — se găsește cel puțin un talent, care nu trebuie lăsat nici să lăncezească, nici să se mucegătească în vreo arhivă oarecare, etc., etc. Va-să-zică, trebuie să descoperim pe acel *unul* care are talent, dar atâta talent, încât ar merita să 'i asigu-

răm existența pe un an de zile, ca să nu'l mai chinuiască «micele mizerii» ale vieții. Inșă, vorba e: cum să descoperim acel talent?

D. Motru a propus sufragiu universal, — care nu poate fi primit, de-oarece se știe că literații în primăvara talentului, — cum zice foarte delicat d. Motru, — profesează un dispreț enorm și suveran în ce privește judecata opiniei publice.

Păreră noastră e alta.

Veacul nostru trebuie să fie veacul științei: fără știință, nu faci nimic, acesta 'i principiul, pe care noi îl admitem și căruia «i-a venit momentul să 'i dăm doară o aplicățiune», imitând stilul simpaticului nostru pedagog Mariu Chicoș Rostogan.

Domnilor literați cu talentul în primăvară, talentul dv. trebuie constatat științific, altminterlea nu face nici două parale. Și nu poate să fie o rușine aceasta, adică să vă dați pe mâna științei ca să vă analizeze. În interesul științei medico-sociale, stute și mi de inși beau, ca să tragă doctorii concluzii anti-alcooliste; sunt zeci de mii de țărani cari bolesc de pelagră, paludism și alte malarii, numai ca să dovedească Europei că țărânul român nu 'i sëlbat și anti-științific; în interesul științei obstetricale, multe femei își provoacă avorturi, spre a se vedea efectul undrelei asupra organismului; în interesul științei sociale, au fost soldați cari și-au lăsat oasele pe câmpii Bulgariei, și când s'au întors în țară, au fost răsplătiți, decorați!...

Curaj, tinerilor, curaj, dragii mei! Gândiți-vă că vă așteaptă un premiu de 3000 lei noui, dacă vă supuneți unei cercetări științifice; și să vă între bine în cap că, dacă voiți să vi se constate imparțial talentul, ergo, ca să câștigați premiul, trebuie să apelați la... doctorul Marinescu, savantul nostru neurolog — din această dilemă nu puteți eși!

Operația e' e bagatelă: vi se ridică scăfirliă capului, apoi ilustrul medic, un bărbat foarte amabil și duios, scoate cu o delicateță extremă creierul, îi face o secție transversală, alta longitudinală, două trei ponciș, observă la microscop... picură pe el lichide din sticlucțe vrăjite și, în fine, așează creierul și craniul așa cum au fost... Fiți siguri că, dacă aveți talent, d. dr. Marinescu, care 'i un eminent om de știință, va face un raport imparțial, care să constate cantitatea de talent ce posedati.

...Ca să isprăvim și ca să prevenim o singură obiceiie, ce ni s'ar putea face, adică: un doctor român, — fie chiar o ilustrație medicală ca d-rul Marinescu, — fiind vorba să analizeze tot românii, sigur că nu va fi cu desăvârșire imparțial, răspundem: dacă nu primiți pe d-rul Marinescu, duceți-ve în Paris la Binet; dacă nici pe acesta nu'l primiți, atunci vă recomand în ultimă instanță pe Pasteur, nemuritorul, care cu siguranță că va fi imparțial și va fi în stare să descopere bacteriile de microbi, cari produc talentul dv., care talent e în primăvara lui, e adevărat, dar merită un premiu de 3000 lei, care înseamnă, în definitiv, și progresul literaturii române, care etc. etc!

FARMACON

Nuntă Mare

Un colonel, flăcău tomnatic,
S'a hotărît să se însoare
Și a găsit o fată jună,
Un ângerăș, o mândră floare.

Ce chef la nuntă! Ce paradă!...
Tot regimentu 'i fericit;
Toți ofiterii 's în ținută,
Și capelmaistru 'i obosit.

În fine, se servește masa:
E un *menu* foarte bogat,
Cu vinuri vechi, lioururi scumpe...
Șampania curge neîncetat.

Și rënd pe rënd, toți ofiterii,
Și mai ales cei tineri,
Ridică închinând pahare,
Draguților însuraței.

La urmă, șeful, roș la față,
De fericire și de vin,
Se scoală și, luând o cupă,
Exclamă: „Domnilor! Închin

„Acest pahar în sănătatea
„Iubiților mei camarazi,
„Cari se bucură cu mine
„De fericirea mea de azi!

„Dar dacă n'oiți serba la anul
„Un fericit eveniment,
(Mireasa tândră roșește)
„Vă mut pe toți din regiment!“

SCARLATO

Sinucideri...

De mult nu mai văzusem dimineată așa de frumoasă. Am plecat la șosea. Alte dați trec în șir nentrerupt trăsuri, ce due, în fuga cailor, minore sentimentali, virstnicii și nevirstnicii, pensionari și slujbasi, demnitari și nedemnitari, cocoane cu și fără cățeluși în poală etc.; acum cărdurile de lăptărese erau singurii trecători ce întâlneam. Era și prea de dimineată. Mai aveam ca vre-o trei patru asvirlitari de beș și ajungeam la rondul al doilea.

Pe o bancă zărese un tiner o'o înfățișare ce țî inspiră milă, bănuială ori frică. Mie 'mi inspira milă. Alături de el era o grămadă proaspătă de serum de hârtii. Or fi fost acelea scrisori de la „ingrata“ ori versuri?! Nu puteam ști; destul că putea fi serum de iluzii. Il priveși și trec înainte, ca un burghez nepăsător, spre a mă așeza pe o bancă.

Un alt cărd de lăptărese a trecut pe lângă mine, și când s'au depărtat mi s'a părut că am auzit pe una:

— Fă Neașo, ăsta o fi ăla pe care ei-că l-a găsit biata Agripina la Bobârnae p'ăiei și i-a dat o bardacă de lapte pe degeaba — lovi-l-arturbaroa! — că zicea că a bătut șoricioaică și se vaita de la pântecol!

Me uit să ved de arată cum-va spre mine; dar nu, mi s'a părut desigur. Bănuiam în acel tiner un nenorocit: ce l-o fi adus aici? Din spre Hieros-

treu se mai vede cine-va venind: e tot o lăptăreasă. Din partea unde era tinerul, mi se păru că vine un geamăt infundat și priveși; dar nu, nu 'i nimic — mi s'a părut. Dupa câte-va clipe gemetele se repeșese și le aud deslușit. Un fior mă cuprinse — cine m'a adus aici? Gemetele se repeșese din nou și mai deslușite. Îmi iaă curajul și mă apropiu de tîner.

— Ce aveți, domnule, sunteți bolnav?

— ?!?!... drept răspuns; gemu îngrozitor și scrișni așa de înfiorător, că puțin îmi lipsi s'o rup d'a fuga; dar îmi păstrai curajul. Nenorocitul! s'o fi otrăvit!?

— Ce aveți, domnule? scuzați-mă, dar... nu cum-va?...

— ?! ?!

— V'ăți fi otrăvit?!...

Drept răspuns, repeta într'una oftatul și gemetele. Eram convins: așa dar era adevărat! Lăptăreasa se apropia și poate era cea din urmă. Tinerul o văzu și gemu. Din câte știu, laptele e un bun antidot și emolient. Un doctor nu puteam avea atunci și m'ar fi muștrat eugetul toată viața de nu i-aș fi dat primul ajutor.

— Voiți să scăpați? să chem lăptăreasa?...

Și fără a aștepta răspunsul lui, o strig:

— Pssst! pune o jumătate de lapte proaspăt; apoi (tinerului): s'o bei toată! Mă ascultă și o beu.

— Cum te simți? îl întreba; dar nu răspunde, ci oftă și gemu.

— Mai pune una! — zisei lăptăresei — și iar rugai pe tiner s'o bea toată.

— Ei, acum cum te simți?

— Imi mai alină! — răspunde el în șfirșit.

— Totuși... mai pune o litră! Pacientul mă ascultă și o beu și pe aceea, Plătii lăptăresei și 'i zisei să ne trimiță pe cel d'intăiu birjar ce l-ar întâlni. Plecarăm și noi încet-încet.

— La cel d'intăiu spital, nu 'i așa? îi zisei eu.

— Nu, la spital nu, am groază de spitale; voiți chema pe doctor acasă.

Așadar, o datorie mai aveam: să 'l due acasă. Strajnic rezimat de mine, pacientul putu merge. Aproape de rondul întâiu, zărirăm un birjar.

— Unde locuiți? mă întreba pacientul?

— Strada Căprioarei! zisei.

— Cu atât mai bine!, adăoga el, nici ou nu stau departe de acolo: Popa Tatu!

— Cu atât mai bine! ropetai și eu. Strigai birjarul și ne urearăm după ce 'i dedei toate indicațiile: „întăiu Popa Tatu, apoi Str. Căprioarei, și mâna repede!“

Pe drum pacientul n'a avut niciun acces, dar se simțea slab și se rezima strajnic de mine. După cât-va timp,

îmi făcu semn să opresc, că ne apropiem de casă și

— ...nu se cade — mă făcui el, să 'nțeleg — să știe părinții. E primejdios.... înțelegi... mama e miloasă... înțelegi. Scuză-mă dar, te rog; înapoiază-te de aici, mai ales că poți da mai drept în str. Căprioarei. Colo în colț, la salcîmul acela, locuiesc eu. Vino mâine, de vrei, și întreabă de Ghiță Dumitrescu!

Și după ce 'și luă rămas bun, bolnavul se coborî și porni încet. Il urmări pe nenorocitul cu ochii pînă ajunse la colț; apoi zisei birjarului să mâne. În adevăr, nici eu nu locuim departe de acolo. Peste puțin ajunsei acasă.

Birjarul îmi ceru 5 lei.

Ba că 'i prea mult, ba că ați fost doi, ba că ce are a face, ba că mi-am omorît caii două ceasuri, ba că ce tot spu, și dau să mă uit la ceas. Nu era la mine. Poate că l-am uitat acasă, de și nu prea am obicei, dar poate!

— În sfîrșit, primește 4 lei, zisei eu și caut punga. Un fior rece 'mi trecu prin vine: n'o aveam! Mă ure din nou în trăsura și plec să 'ntreb pe bietul bolnav dacă nu cumva, dè..., din nebagare de seamă ori zăpăcit de emoțiune... i-oii fi dat-o lui?! După un ceas, mă renapoiă!

— Te rog împrumută-mi 6 lei să plătesc birjarului estuia! zisei vecinului.

*

Care va să zică, nu 'i ușor să scapi pe un om din ghiarele morții! cugețai eu, când rămăsei singur și începui să pricep cum poate cineva să se sinucidă. Am fost să mă informez de starea tînerului, care, după tragica sinucidere, după fericita salvare și mai ales după misterioasa dispariție a pungei și ceasului meu, îmi devenise prea interesant; dar ori că el — bolnav cum era — mi-a dat adresa greșită, ori că eu — vesel cum fusesem — n'am luat bine sama... nu l-am putut găsi, măcar că m'am înapoiat chiar atunci să 'l caut. Abia pe seară putui să aflu — după indicațiunile ce am dat unui bătrîn din strada aceea — următoarele informațiuni... dacă n'o fi mințit bătrînul. Iată-le...

Tînerul e cunoscut și în partea locului, deși nu locuiește acolo, și a încercat de multe ori să se sinucidă.

Odată, nu demult, a voit să se spînzure într'un vișin din ograda vecinului și s'ar fi spînzurat, *dacă* niște găini ce dormiau — din întemplantare — acolo, n'ar fi cărăit, un căne n'ar fi lătrat, stăpînul n'ar fi alergat, un vardist n'ar fi intervenit etc.

Altă dată, toamna trecută, a voit să se spînzure într'un pîr afară din oraș, și s'ar fi și spînzurat, *dacă* pîndarul — un oltean — nu l-ar fi zărit la timp, n'ar fi venit și nu l-ar fi convins că 'i păcat să te spînzuri, mai

ales într'un pom, mai cu seamă ne- cules și mai cu deosebire al altuia. Se zice că tragedia asta s'ar fi terminat hazliu, și tînerul disperat ar fi pîstrînd ca un *locus delicti* — afară de o mînă sîcîită din umăr și tatua- jele artistice executate pe spinare-î cu tocul cismelor potcovite și fîntuite ale olteanului — și un loc viran în creștet cât podul palmei, și acolo nu crește pîr.

Adaogă la asta probabilitatea că tot el „o fi ăla“ pe care l-a salvat Agripina lui Bobărnac, cum și recenta încercare când îl salvă eu — dacă l-oii fi salvat — și e lesne de înțeles că e vorba de un nenorocit maniac, care nici loc de sinucidere nu găsește în lumea asta ingrătă!

Dar cine garantează că pe viitor nu va izbuti?

De aceea, drept credincioșilor creș- tîni, păziți-vă pomii în care sunt fructe sau găini; iar dacă se va întempla să se otrăvească, fie ca Providența să-î trimită un salvator convingător (cum ar fi s. e. un oltean cu iaurt) sau pe un alt milostiv, bine înțeles afară de Agripina lui Bobărnac și de subsem- natul, că... nu-î așa ușor a scăpa viața unui om!

PINON

BABILONIE

Cum naiba să nu producă încercătură afacerea Collaro! în care:

Defunctul era grec,
Legatarul universal român,
Moștenitorul și grec și ungar,
Tutoarea lui maghiară.

S'a luat decî la harță și ministrul ro- mîn și cel grec și cel austro-ungar.

Pentru ca acest *imbroglio* să fie desăvârșit, iată ce se 'ntemplă:

Unii acuză pe guvernul nostru că s'a purtat turcește în afacerea asta;

Guvernul însă face pe americanul;

În schimb, ziarele lui susțin că acuzatorii sunt chinezi în materie de drept interna- țional,

Iar „Moftul Român“ le administrează tuturor un duș scotian de se duce pomina, căci, trebuie să fie cineva beat ca un polonez sau să fi luat luleaua neamțului, pen- tru ca să se cîrte țigănește și să facă o gălgăie ca la lavra oveiasecă într'o Ches- tiune în care toți și-au perdut latinoasca!

Clavir și Stigleți

Zilele trecute, pe zidurile capitalei se lipeau niște afișe frumoase, anun- țînd o *serată elină* la Ateneu; o se- rată de poezie acompaniată cu melopee; o serată menită să ridice lumea noas- tră din materialismul brutal în sferele senine ale idealului estetic; o serată dată de marele-maestru și poezii șco- lei estete, d. A. A. Macedonsky cu dis- cipolii soi dd. Constant Cantilli și Mircea Dimitriadi, acompaniați cu armonizări de către maestrul Kratoch- vil senior.

Pe cînd se lipeau afișele, multe persoane din elita socială primeau acasă o cartă de vizită fără nume, pe care sta scris:

«Avem onoare să vă alăturăm un pro- gram și cupoane spre alegerea dv. și vă rugăm călduros în numele comitetului „Se- ratei Eline“ să asistați la această serbare a lunii Maiu, ce va aminti pe cele antice și și ce va fi o clipă de fericire în mijlocul materialității brutale a vieții moderne.”
Preciul se remite aducătorului.

Semnătură nedescifrabilă; iar la colțul cartei, sfertul unei peceți arătînd: *Comitetul...*

Iată, după ziare, asupra acestei se- rate, o dare de seamă care trebuie să fie absolut exactă, de-oare-ce se dă ca sigur că este redactată chiar de unul dintre discipolii marelui ma- estru-estet sub direcțiunea acestuia:

Duminecă seara a avut loc la Ateneu *Serata elină*. Lume aleasă. Foarte mulți artiști, literați și ziaristi. Pe scenă sunt *trandafiri albi, rozi, palii, petale spoliaste.*

În dosul cortinei, se aud armoniză- rile dulei ale d-lui Kratochvil senior; apoi la rampă apare poetul Mace- donski, care este primit cu salve de aplauze.

Poetul își desvoltă prolegomenul: „Către esteticism.“ Arată pasiunea anti- ticilor către frumos, abrutizarea sufle- tului prin materialism și reacțiunea care se manifestă pentru renvierea cultului frumos.

Ca o dovadă de nepăsarea pe care o au unii din contemporanii noștri pentru frumos, contemporani cari ocupă înalte culmi sociale, poetul dovedește un incident, care a umplut publicul de o legitimă indignare.

„Trimisesem, spune poetul, d-lui ge- neral Horbaschi un bilet de loje pentru această serbare. D. general mi-a răs- puns următoarele:

„Vă înapoez biletul și vă rog să încotați cerșetorul, căci, la din contră, vă voi da pe mîna parche- tului.“

Un murmur de protestare a pornit din public împotriva acestui general, care își permite din senin (?) să insulte în mod atît de trivial pe un om de literă.

După prolegomenul poetului Mace- donski, urmară armonizările d-lui Cra- tochvil. Apoi poetul *Mircea Deme- triad* citi două frumoase poezii, în ar- monizări de vioară, care obținură un frumos succes.

D. Cantilli citi un fragment din drama sa „Sindus.“

Poetul Macedonski citi apoi, însoțit de armonizări de flaut și vioară, admira- bilele poezii „Levski“, „O umbră de dincolo de Stix“, „Monastirea“ și „Noaptea de Maiu“.

În timpul recitării capod-operei „Noaptea de Maiu“, se auzeau în dosul

scenei, *acompaniate de clavier*, glasuri de *privighetori și de stigleți*. Serata, prima în felul ei la noi în țară, e un frumos succes de artă.

Din parte-ne suntem convinși că d. general Horbațchi, citind această dare de seamă, are să regrete foarte mult că a refuzat invitația la *serata elină*. Cu așa petrecere, cu clavier și stigleți, rar se nătlănește omul!

FALSTAFF

MUZICA 'N LICEE

— Consiliile dlui G. ADAMESCU, secretar general, către maeștrii de muzică. —

D. secretar general al ministerului de instrucțiune publică a avut erî o consfătuire cu dd. profesorii de muzică din Capitală, în privința predării muzicii în licee.

(Ziarele)

Domnilor,

Muzica este o artă
Prea sublimă, 'ncântătoare,
Ea unește în natură
Om cu om, floare cu floare.

Cunoscută în vechime
De la bunul Ipocrat,
Prin politică și dinsa
Foarte sus s'a ridicat.

Și, dac'am ajuns eî insumi
Să m'ocup de ea, vezi bine,
S'a 'nălțat sublima artă
Pîn' aproape chiar de mine...

Domnul Sturdza n'o iubește,
Fie ea 'n orce registru,
Domnul Sturdza e mai mare,
Dumnealui e Prim-Ministru.

Veți preda-o înainte
Fiecare cum o știe,
Inșă cu ceva reduceri,
Inșă cu economie.

De la opt note, la patru,
Noi vom reveni încet;
Și trei linii la octavă;
Așa vrea domnul Haret.

Cântecule fără vorbe
De acu 'ncolo să fie;
Înțelegeți dumneavoastră:
Vorba multă sărăcie.

Său, dacă țineți la alta,
Spre a nu fi vreun păcat,
Vorbele său poezia
Să se spuie separat.

Vocea oa să nu se strico
Să nu cânte toți pe glas,
Și s'o mai apuce unii
De se poate și pe nas.

Său pentru economie
Să dea sunete din drâng,
Or să tacă și s'asculte
Păsărelele din crâng,

Cari nu cor nici-o loafă
Nici diurnă din buget,
Nici gradatii or subventii --
Precum zice și Haret.

Veți sări peste diezuri,
Veți lăsa mai multe goluri,
Economii și la bocarro,
Economii și la bomoluri.

Și cu cheile risipă
Să nu faceți iar din nou;
Cheea cea de sol nu face
Ca cheea dela biuroș.

Terminând, încă o vorbă,
Și vă dau drumul acu:
Să cântați pe nas, pe gură,
Dar prin altă parte nu!

TELEOR.

LA KERMESSĂ

(MARE CONSILIŪ DE RĂȘBOIŪ)

Se non è vero...

Cătră seară, Regele, care a trecut prin toate vămile parcului princiar, plătind pretutindenii în monede de aur, ajunge foarte ușurat, urmat de un general, un colonel, un căpitan și un sub locotenent, la un chiosc — cel din urmă și singurul pe care M. Sa nu l-a vizitat încă.

Regele se caută 'n buzunar și, foarte discret, se adresează generalului:

— Generale, poți să mă 'mprumuți cu o sută de lei pînă deseară?

— Sire, răspunde generalul, cu mâna la chipiș, nu mai am decât trei poli... dar... (către colonel) Colonelule, poți să mă 'mprumuți cu doi poli?

— Domnule general, răspunde colonelul salutând, numai unul mai am... dar (cătră căpitan) Căpitane, dă'mi un pol!

— Domnule colonel, numai zece lei mi-a mai rămas... dar (cătră sublocotenent) Mișule, dă'mi zece lei!

— Domnule căpitan, o patacă mi-a mai lăsat!

— Adu-o'ncoace!

Căpitanul ia pataca și trece 15 lei colonelului; colonelul ia 15 lei și trece 35 generalului; generalul ia 35 și trece 75 M. Sale.

— Sire, zice colonelul, numai atât s'a mai putut găsi!

M. Sa mulțumește zîmbind, s'apropie de chiosc, ia un obiect dela grațioasa vânzătoare și dă tot mărunchișul; apoi, cătră osîțeri:

— Domnilor, după o zi de luptă cu atâta bravură, iată-ne sleiți!... cred că a venit momentul să batem puțin în retragere, pînă să ne sosească rezerve.

LUCA

NIȚICĂ POLITICĂ

— PRESA ȘI AFACEREA COLLARO —

Față cu importanța afacerii-Collaro, ne credem datori să resumăm atîtudinea ziarelor noastre.

Adevărul zice că România a fost de-o potrivă ingenuchiată la Atena ca și la Pesta și că Regele Carol a pus țara amanet la Disconto Gessellschaft.

Voința Națională crede că guvernul a procedat cu rost și că, cu toate clamorile organelor confuziunii, dreapta judecată va învinge, căci așa cere rostul temeinic și statornic.

Universul publică portretul tutricei Elena Mogda la vârsta de cincisprezece ani și trei luni.

Epoca susține că singura soluție demnă și patriotică a afacerii Collaro este executarea dlui Tache Ionescu.

Conservatorul afirmă că unicul mod de a rezolva al afacerii Collaro este eliminarea dlui P. Carp din politică.

Cronica e de părere că guvernul s'a purtat infam în această chestiune, iar presa opoziționistă se poartă ca o mizerabilă, căutând să'nource guvernul într'o chestiune în care el are perfectă dreptate.

ARGUS

A FORISME

Sărutarea? — Un aperitiv.

Căsătoria? — O indigestie.

Divorțul? — Un purgativ.

Ce poate fi mai bun ca o femeie frumoasă?

— Două.

Din fluture se naște omida; din femeie, soacra.

DR. URECHIA

Congresul Ligei pentru Unitatea culturală a tuturilor Românilor

Zilele trecute s'a întrunit în București congresul Ligei. Au lipsit o sumă de membrii marcanți și altă sumă de..

coco

FILOROMÂNOFILISMUL

Iar a mai venit unul!

Un filoromân!

... *Uno filoromano!!*

El plimbat în triumf și în muscal cu cauciuc, de la Moși la statua lui Mihaili Viteazul; i se dă banchete, cadouri, cocarde, albumuri; doamna Smara îi ține câte zece discursuri pe zi... Biutul Italian! Căci filoromânul o mai totdauna italian. Italia nu ne furnizează numai macaroane, lucrători pentru binale, vermut de Torino, bazalt artificial, vânzătorii de bricego, statuete de ipsos, ghicitori cu papagalul dresat în libertate, tinichele de Livorno, purmezan, mortadella de Bologna, hapuri de catramină, ci — vai! — și românofili.

Iar noi, ne înnebunim după ei; filoromânofilismul este una din slăbiciunile noastre cele mai de căpetenie.

M'am întrebat adesea: de ce sărbătorim noi ca pe-o pasere rară pe oricine vine la noi și își declină acest simplu, dar magic, titlu: filoromân.

Sunt soți cari, ca să scape de o consoartă nesuferită, spre a putea să și facă 'n voie mendrele prin mahalale, aduc chiar ei câte-un craidon în casă și-i dau deplină îngăduială să o distreze pe dumneaei, să-i facă curte...

Așa și noi, românii, avem aerul de-a spune:

— M'am plictisit cu doamna România, nu pot s'o ved în ochi; te conjur *signor mio!* vino și-o iubește, că-i ahțiată săracă, și apoi mă scap și pe mine de beleaua d'a-i arăta o dragoste legitimă, pe care n'o simț de loc!...

Ce dracu, domnilor, doar n'o fi România o cotoroanță așa de pocită, încât să ni se pară lucru grozav că s'a găsit cineva care s'o iubească și pe ea! Și totuși această pare că e credința dv., de vreme ce întimpinați cu atâta alaiu pe ori-ce perde-vară care vine nepoftit să-i declare amor, ca și când cine știe ce merit și ce grozav sacrificiu e pentru el să fie filoromân.

Pentru Dumnezeu! mai slăbiți-ne cu filoromânii.

Nu zic că d. de Luca cea mai recentă importanță, nu o fi om cum se cade! Dar cu câți alții nu v'ați păcălit! I-ați poftit la masă, ați pus lăutari să le cânte, bucuroși că fac curte doamnei România, i-ați înțolit, le-ați dat la plecare bani de tren și de buzunar, și pe urmă știți ce-ați pățit: ați auzit că filoromânul — cum s'a văzut în țara lui — a nceput să vă feștească prin gazete de v'a mers untul. *Eviva Roberto Fava, l'illustrissimo e carissimo florumeno!*...

O s'ajungă lucrurile ca, în Italia, filoromânismul să devie o meserie foarte căutată și bănoasă. Părinții or să spu despre câte-o odraslă:

— Esta nu prea nvață și-i cam pehlivan, — norocul lui! am să-l fac filoromân! In doi ani se procopsește!

Ba poate chiar, la Roma ori la Neapole, o să se deschidă și școli, unde băeții, cari se consacră carierei de filoromân, or să învețe arta de a ridica toaste, de-a și da ochii peste cap ca nebunul din amor, când vorbese de Carmen Sylva ori de ginta latină, de-a scoate panglică tricolore pe nas și de-a face complimente galante doamnei Smara. In asta se rezună toată învățătura ucenicului filoromân. Ușor moștesug și datător de belșug!

Să sfârșim, e vreme, stimabilă Ligă, cu comediile astea ridicule! cu aceste panglicării deplorabile!

Când o mai veni vroun *signoro* cu ghetole scălciate și cu roș, galben și albastru la pălărie, să nu-l mai ieșim cu muzica la gara de Nord, să nu-l

mai plimbăm în cauciuc și să nu-l mai organizăm colecte patriotice.

Dacă ne-o zice cu ifos, având aerul că ne dă peste nas pentru indiferența noastră:

— *Io sono florumeno.*

Să-i răspundem:

— Da, dragă? Păi n'ai gust prost; România e o țară nostimă; dacă îți place, asta probează că ești băiat deștept....

Și dac'o fi într'adevăr băiat deștept și de treabă, putem să 'l luăm pe *signorele* la Cooperativa și să-i facem tratație c'o bere, ba să 'l ducem chiar să-i arătăm Muzeul și teatrul lui Mitică Georgescu. Dar atât! Numai atât; altfel își ia nasul la purtare, ne prosteste ca amicul Roberto Fava și pe urmă ne dă cu tifla după ce-a trecut granița cu fraicarta noastră.

Sau, cel puțin, onorată Ligă, dacă nu te poți desbăra cu niciun chip de filoromânofilism, stăruie măcar ca, în viitoarele convențiuni de comerț ce se vor încheia la 1903, filoromânismul să fie considerat ca oricare altă marfă, și Italia să fie obligată a acorda și ea filoitalianismului ce exportă România din când în când clauza națiunii celei mai favorizate.

Adică mai pe românește: nu-i drept ca Roberto Fava să se îmbuibze la noi și să călătorească în sleeping-car pe conta Ligei, pe când badea Cârțan și alți filoitalieni de ambe sexe să meargă cu clasa treia la Roma, ba, poate, și pe jos, și să mânance p'acolo la birtul economic Bellavista.

In sfârșit Italia să mai fie obligată să ne furnizeze nu numai filoromâni, ci și casieri cu garanție pentru Liga noastră.

TARASCON.

DE LA COTROCENI

*Frumos s'ajută săracii,
Durerea lor te doare;
Dar mă apucă dracii
Când dau cinci lei p'o floare.*

*E parfumat tot parcul,
E bine de plimbare,
Suride chiar Monarcul...
Vai! polul p'o țigare.*

*Dar iată Principesa,
O dulce zină albă...
Ah, iar am intrat mesa:
Dau viața mi pent'o halbă!*

ROMEO

EPIGRAMĂ

*De când și-a cumpărat o vic,
No ia de sus cumătrul Ghiță;
De nimeni... nu mai vrea să știe
Ci-o a ajuns boer de viță.*

RADU.

Cyrano de Bergerac

Nu vă puteți închipui cât mă simt de mulțumit în forul meu interior, când se întimplă să petrec câteva ore în societatea amicului meu X..., profesor de latină, gimnastică și caligrafie etc., la un gimnaziu din Iași. Amicul meu e un erudit în adevăratul sens al cuvântului, un fin critic literar și cel mai iscusit meșter în deslegarea celor mai complicate chestiuni sociale. De la el aflu multe, numai să ai timp să 'l ascuți.

Acum câteva zile, perduți cu totul într-o discuție foarte interesantă, eu și amicul meu urcam dealul dela Copou.

Amicul meu susținea că există în sudul Africii un popor care are facultatea de a vedea prin pereți, și tocmai când îl întrebam cum devine aceasta, îl văli că se oprește în fața unui zid și, arătându-mi un afiș, șters acum de soare și de ploaie, anunțând reprezentația de acu trei săptămâni a piesei *Cyrano de Bergerac*, în orașul nostru, zice cu un gest desprețuitor:

— Ce stupiditate!

— Ce, afișul?

— Nu, piesa.

— Ai cetit-o?

— Ce s'o citesc? Am văzut-o și am blestemat momentul când mi-a venit gustul să merg în acea seară la teatru.

— Nu ți-a plăcut...

— Cum, să-mi placă? Ce întrebare! Vorbești cu cel din urmă burghez? Se vede că nu mă cunoști încă. Ce! mă crezi un păpușar, încât să am rabdare să ascult, înfipt într-un stal, monologul unui franțuz, asupra nasului lui *Cyrano*!

Apoi n'i-a explicat că această piesă nu numai că nu are absolut nicio valoare literară, dar nu prezintă niciun interes social.

— Numai atunci o piesă e de valoare când exprimă suferința poporului și când dintr'însa societatea poate să tragă foloase imediat aplicabile.

Amicul avea dreptate și eu am rămas așa de convins de nulitatea piesei, încât credeam că nici o putere din lume nu-mi va mai schimba această convingere. Dar — fatală întâmplare! — abia m'am despărțit de amicul meu, când iată că mă întâlnesc cu *Cyrano*, nu de *Bergerac*, ci un amic al meu, poreclit astfel din cauza exageratei lungimi ce are nasul d sale. A fost scutit de serviciul militar, ca infirm. Un așa nas e o adevărată infirmitate. Popescu îl cheamă, și Popescu e urit al dracului. O știe și el. Femeile îi rid în nas, iar Popescu a perdut orice iluzie despre femei. Nu l-am auzit niciodată vorbindu-mi bine despre aceste creaturi, și de aceea am rămas uimit când îmi zise.

— Cum o duceți cu damele? Mi-ai văzut amanta?

Apoi, luându-mă de braț, m'a dus la Tullii, un fel de Capșa al Iașului. Abia am luat loc la o masă, și iată că își face apariția una din cele mai frumoase și mai culte dame din Iași. Ea se opri un moment în loc și, fixându-și ochii asupra lui Popescu, îl învăli într-o privire de nomarginită dragoste. Popescu îi surise, salutând-o foarte dogajat.

— Asta-i, îmi zise, făcându-mi semn cu cotul.

— Ce-i asta?

— Amanta mea.

— Ia tac!

— Ce să tac... Stăi să-ți spun cum devino lucrul că tocmai eu, *năsosul*, să fiu alesul acestei sublime creaturi.

— Ce-i drept, e sublimă. Ei, dar cum zic că s'a întâmplat?

— Nimic mai simplu... Eram într-o seară la Teatru, atunci când s'a reprezentat *Cyrano de Bergerac*. Eram în stalul al treilea, cap de bancă, iar adorata mea într-o lojă. Ei bine, trebuia să știu că în tot timpul

reprezentăției, binocul persoanei în chestiune, era îndreptat când către Cyrano de pe scenă, când spre locul unde stam eu. Credeam că și bate joc de mine și turbam de ciudă contra franțuzului, care își pusese un nas aidoma cu al meu. La esirea din teatru, trecând pe lângă mine și atingându-mă ca din nebagare de seamă, îmi ceru pardon, privindu-mă cu niște ochi așa de provocatori, că toată noaptea am avut insomnie. Azoazi pe stradă, aceeași privire; atreia, iară... La Tufli, în biserică, la grădină, aceeași privire. Mă știți cât eram de blazat, și deci poți să înțelegi câte avansuri a trebuit să-mi facă această femeie, de am avut curaj să-i scriu.

— Și ți-a răspuns?

— Imediat. Mi-a trimis un bilețel: „Scumpe Cyrano, sunt a ta, Roxana“, și mi-a dat un rendez-vous. Cine-i mai fericit ca Popescu?

— Te felicit. Dar à propos, ți-a plăcut piesa?

— Auzi vorbă! Cea mai de seamă piesă din câte am văzut.

Ne-am despărțit.

Azoazi, întâlnindu-mă cu amicul meu profesorul, i-am zis scurt:

— Te sfidez să mai susții că din piesa Cyrano de Bergerac, societatea nu poate trage foloase imediat aplicabile, și povestindu-i întâmplarea cu Popescu, am conchis:

— Dacă Cyrano de Bergerac va face ocolul pământului și dacă și femeia străină e impresionabilă ca matroana română în chestie, poți fi sigur, amice, că miș și miș de proletari... năsoși, își vor mângăia cu mândrie trompele lor, bine-cuvântând acest capo-d'operă sau mai bine naso-d'operă al marelui Rostand.

Iași

CAZABAN

POPULARĂ

Bea de'și umflă foalele,
Pină'și udă poalele.

MUCALIT

Intr'o sindrofie de familie.

Printre alți musafiri sunt doi, să le zicem Popescu și Ionescu, cari au capetele ca două bile de biliard.

La un moment dat, Vasilescu, alt musafir, zice:

— Doamnelor și domnilor, o mică scamatorie.

— Bravo! Bravo!

— Vedeți ușa asta? Ei bine, Popescu și Ionescu o vor deschide fără ca să se atingă de ea măcar cu degetul cel mic.

— Imposibil!

— Cu toate astea, doamnelor și domnilor, ei vor deschide ușa, fiindcă...

— Fiindcă?...

— Sunt... chei!

IAR FRANȚUZEASCA!

Cu prilejul serbărilor de la Cotroceni, a ieșit la iveală și un album, în care o mulțime de persoane au scris câte ceva.

O simplă observație în treacăt...

Cățiva dintre colaboratori au găsit cu cale să scrie niște foarte profunde fleacuri... în franțuzește.

Pentru ce în franțuzește? Oare limba română este așa de subțire încât sublimelme banalități nu se mai pot exprima prin ea?

Ceea ce o nostim o că, în numitul album, A. S. R. grațioasa Principesă Maria, care nu știe așa multă românească, a scris o ougetaro în limba română.

Radu la Raiu

Din Napoli poetul Radu Rosetti trimete unui ziar bucureștean o dare de seamă 'n versuri, despre o plimbare ce a făcut cu gondola la Veneția.

Ultima strofă e cea mai frumoasă...

Mă 'ntind ca 'ntr'un coșciug; și mi pare
Că-i Caron ce, cu blându-i grai,
M'a lăsat ca să mă treacă Styxul
Și să mă ducă 'n cet în rai.

Sunt convins că oricine a citit măcar mitologia dlui A. Vântul, profesor la seminarul central, și-a zis citind strofa:

— Ce dracu, poete, n'ai idee de botanică (vorba lui Mitică); Caron nu transportă pasagerii la stația Paradis, ci la Infern — asta o știți și copiii din gimnaziu!

Așa și-au zis cititorii, pentru că ei nu știu ce s'a 'ntemplat la Veneția cu amicul nostru Radu.

Noi știm pentru c'avem corespondent special, și fiindcă știm — povestim...

Radu prânzise bine; îi veni poftă să se plimbe cu gondola. Deci, el strigă:

— Ma Carone!

La aceste cuvinte, cari fac să palpitate inima oricărui italian, barcajul Caron se prezentă.

— Un franc să mă duci pină la raiu, îi zise Radu, într'o italienească mai stricată ca o flașnetă.

— Și zece să 'mi dai, domnule, imposibil!

— Per che?

— Pentru că eu nu fac curse decât între Veneția și Iad. Așteptați să vie barcajul celălalt.

— Nu 'mi place s'aștept mult, eu vreau să merg cu dumneata.

— Cu neputință, conașule, zău așa! Aș merge cu plăcere, da' mi perd slujba...

— Ai droptate, nu mai insist, — răspunse Radu, zîmbind mefistofelic, — haide-atunci colo 'n colț să luăm câte-un sprîț.

Plecară și bœură. Într'un sfert de ceas, perfidul Radu îl dete gata pe bietul Caron, care 'n iad, la el acasă, nu prea era deprins cu sprîțurile, fiindcă acolo nu se bea decât gaz, cerneală și untură de pește. Impleticindu-se și fredonând o are ștren-gărească, oetățeanul Caron zise, lovind amical peste burtă pe Radu:

— Hai să te duc la raiu, mio caro!

Radu, șiret, făcu fasoane:

— Ma Carone, vai de mine! nu vreau să-ți perzi slujba pentru un capriciu al meu. Hai mai bine la iad.

— Nu! Hai la raiu, că doar n'o fi foc! Dacă m'o da afară, ce? Viu cu tine la București și mă fac filoromân și n'am să mor de foame!

Și barca, mănătă pe două cărări de cherchelitul Caron, în câteva minute se opri la debarcader în stația Paradis.

Somnoros, sfântul Petre eși cu felinarul roșu întru întemplinarea oaspeților, mormăind supărat de un deranj așa de inoportun.

— Hei, moșule, strigă cu ifos Caron, deschide ușa domnului!

— Cine-i domnul?

— D. Radu Rosetti dela București.

— Are contra-marcă?

— A pierdut-o.

— Stăi atunci să caut în registrul meu. Sfântul Petru răscol o catastif gros, apoi, indignat:

— Dta zice că ești Radu Rosetti?

— Da, răspunse Radu, timid.

— Dta ești autorul mai multor volume de versuri cu portretul și iscălitura autorului?

— Da, răspunse Radu cu mândrie.

— Și mai îndrăznești să spui?... La iad, m'ai auzit? că 'ți rup picioarele, mai rău de cât le-ai rupt tu versurilor.

Caron, desmeticit nițel din bețio, făcu o mișcare să întorcă barca înapoi, dar, în

acel moment chiar, un ghiont puternic îi stramba fălcile.

Era domnul Pluton, care, atras de șgomot, venise la fața locului; înțelegând despre ce-i vorba, îi luă pe Caron la rapanghel:

— Să știți că te suprim pe ziua de 'ntâr April, bețivule! A! faci contrabande? Iei mită ca să scapi de iad? Ți arăt eu ție!... Iar pe dumneata, moș Petre, te rog să mă scuzi, n'o să se mai întemple a doua oară; îi voi da o pedeapsă exemplară.

Asupra acestora, Radu se deșteptă, căci cititorii ai înțeles de sigur că toată scena de mai sus nu a fost decât un vis, un vis de poet, care habar n'are de mitologie.

SCARAOSKY.

DRAMA DIN TORINO

O curioasă și foarte rară dramă pasională s'a petrecut la Torino în frumosul parc Valentino: doi tineri înamorați s'au sinucis.

Că s'au sinucis doi tineri înamorați asta nu ar fi o dramă foarte rară și foarte curioasă, dacă ea nu s'ar fi petrecut într'un mod cu deosebire curios și aproape unic.

În adevăr, iată ce ne spune atât de poetic confratele „Depeșă“:

„...Gardienii alergară într'acolo (dincotro se auziseră detunările de revolver), și pe pașiștea înflorită, luminată de dalba lună, găsiră două corpuri însângerate din ale căror răni sângele se scurgea cu mare abundență: el își sburase creierii, apoi îi trăsese ei un glonte în inimă...“

ÎN TREN

În vagon de clasa III.

Pasajerul, un român-vechiu foarte oacheș, se caută, se caută și dă din umeri...

Conductorul. — Bag seama, n'ai bilet!

Pasajerul. — De! nu prea am!

O CULME

Avansările 'n armată

Ne inspiră una bună:

Care-i culmea avansării?

Să avansezi... o mincună!

GHITĂ

TOT MITICĂ

Doi jucători de biliard, unul mult mai forte ca altul, fac o partidă.

Mitică s'a ncurcat la privit și numără punctele. După o serie a jucătorului mai forte, Mitică cu glas tare:

— 25 cu nimic-spre-zece!

— Ai fost la Cotroceni, Mitică?

— Nu, moșner, am scăpat tramcarul.

— Mitică, prea te ismenești!

— Din contra, moșner, că nu port vara!

Oancea. — Ce zici, monșer Neacșule?... așa că'i șarmantă prima noastră balerină?... ce grație!
ce desinvoltură! ce piruete! a!

Neacșu. — Da, monșer Oanceo, nu zic! dar cam prea se fasoleşte...